

[Fuglsang.]

ærede medlem så denne kendsgerning? Tæller den ikke med? Tæller det ikke med, at det var Sovjet, der tog initiativet til en fredsaftale med Østrig, at Sovjetunionen rømmede sine baser bl. a. i Porkkala? I stedet for noget positivt svar på denne henstilling om at medvirke til nedrustning stillede vi os ved at øge vore militærudgifter på linje med de kræfter, der modarbejder afspænding.

En af de fremtrædende figurer blandt disse kræfter eller en typisk figur, Syngman Rhee, er borte, og det samme gælder Menderes i Tyrkiet. Men der findes stadig to hadefulde mænd af Syngman Rhees støbning, som er udtryk for, hvad aggressive USA-kredse ønsker at skabe af spænding og uro. Jeg tænker på Chiang Kai-shek på den kinesiske ø Taiwan og — som den farligste af alle — Adenauer i vort sydlige naboland — en vurdering, som også udtryktes af det norske arbejderpartis ordfører, Finn Moe.

Disse kredse arbejder bevidst. Vi har set det ved de timagtsforhandlinger, der er påbegyndt i Genève. Opgaven var efter FN's beslutninger med det sovjetiske afrustningsforslag som konkret grundlag at finde frem til nedskæringer og afrustning og til de fornødne kontrolforanstaltninger. Jeg gentager det netop i den rækkefølge, som den højtærede udenrigsminister brugte i sin tale. Enhver aftale om afrustning må ledsages af tilstrækkelige kontrolforanstaltninger. Men man er som bekendt ikke kommet videre med forhandlingerne på dette grundlag, fordi vestmagterne konsekvent kun taler om kontrol, men absolut ikke om, hvilke beslutninger der skal kontrolleres — altså begynder bagfra.

Foruden at Khrustsjevs og Eisenhowers samtaler har fundet sted, har Adenauer været på rejse, og hvor de førstes resultater med hensyn til afspænding blev små, opnåede Adenauer, hvis hensigter var de modsatte, adskilligt mere. Og som et topunkt på den kolde krigs anstrengelser har vi set det udsatte topmøde. Det er her, vi skal vælge; det er ikke et valg mellem øst og vest, mellem kommunister og ikke-kommunister, det er i videste forstand et valg mellem fredens og krigens kræfter,

og her går fronten på tværs af alle landegrænser.

Når f. eks. USA drages ind i debatten, så er denne store og afgørende stat ikke blot Eisenhower og Herter eller den rustningskapital og de generaler, hvis politiske interesser de udtrykker. Netop reaktionen efter Parismødet viser et helt andet USA, udtrykt ved den lange række af fremstående politikere, bl. a. en lang række demokratiske senatorer, kendte skribenter, kommentatorer og blade, bag hvilke står de millioner af almindelige amerikanere, der med oprigtig glæde hilste Khrustsjevs besøg som et vigtigt bidrag til opretholdelse af freden.

Korea, Tyrkiet og til dels Japan har vist, at vel kan man for en tid føre folkene bag lyset ved at tale om den frie verden — netop i dag er udtrykket den frie verden brugt igen — vel kan man for en tid kvæle folkets vilje med forbud og fængsler, men også kun for en tid. Det samme vil utvivlsomt gælde Tyskland. Her har magthaverne trodset først og fremmest arbejderklassens, men også langt videre kredses modstand mod oprustning, værnepligt og atomvæbning. Man har søgt over for omverdenen at fremstille dette land med dets raceudskejelser, med retsforfølgelser mod fredsforkæmpere og forbud mod det kommunistiske parti og med en hær under Hitlers gamle militære ledere, som om det var en pålidelig forsvarer for fred, frihed og national selvstændighed. Også her må og vil fredens kræfter sejre.

Men det spørgsmål, vi står over for, er: hvilken side vil vi i vor officielle politik og i vore praktiske handlinger vælge? Ikke mindst for de små nationer har den seneste tids udvikling vist, hvilken farlig situation Danmark med eller mod sin vilje kan komme ind i. Det gælder gennem vort medlemskab i NATO, hvor vi uden at blive spurgt pludselig kan se os trukket ind i et stormagtsopgør, der for os simpelt hen vil være en katastrofe. Det gælder vort militære samarbejde med Vesttyskland, de former for fælleskommando, som eksisterer, NATO-flådehavnene og nu NATO-depoterne. De vesttyske revanchepolitikere lægger jo ikke skjul på deres planer om lynkrig, først og fremmest med DDR og Czekoslovakiet. Og med det kendskab,